

Van de Redactie

Door een toeval kwam een op internet gepubliceerd stuk aan het licht waarvan de uiterst onfatsoenlijke inhoud ernstig in strijd is met de wet en met het recht van iedere burger op fair play en eerlijkheid. De inhoud is een onterechte, gedetailleerde beschuldiging van seksueel misbruik van een kind door de eigen vader.

Deze vondst toont scherp aan hoe de praktijk van het familierecht al te gemakkelijk leidt tot de afslachting van de ene ouder door de andere, en dus tot een geheide vernietiging van het kind.

In dit geval werden infame, anonieme beschuldigingen van seksueel misbruik gehecht aan een officiële antwoordbrief van het OM waarin wel namen worden genoemd.

Bijgevolg wordt de argeloze lezer een niet-anonieme en quasi objectieve "waarheid" opgedrongen die echter nooit heeft bestaan: het onfatsoen werd tot laster en smaad door de hulp van het OM.

De plaatsing op internet is gedaan door iemand die met grote inzet opkomt voor zijn medemens. Hij is een Zorro-figuur die desnoods door roeien en ruiten gaat in zijn ijver, zonder zich erg om waarheid of objectiviteit te bekommeren.

Hij treedt daarmee tegelijkertijd op als strijder, rechter en beul.

Maar wel met de beste bedoelingen hoor!

Goede bedoelingen, of beter: de allerbeste bedoelingen, zijn bij uitstek het paradepaardje van Jeugdzorg.

Jeugdzorgers claimen eveneens "alles" te (willen) doen dat nodig is in het belang van andermans kind.

Of ook: "Nóg beter hun best te gaan doen" (Sprokkereef).

Hun claims lijken dus op die van de dwalende Zorro, maar deze jeugdzorgers zijn veel gevaarlijker.

Want behalve dat zij zich altijd achter een rechter, de RvK of het AMK (pas op! dat is gewoon een ander loket van hetzelfde BJZ) verstoppen, ervaren en versterken zij ook nog eens de typische dynamiek die het bestaan van een beroepsgroep toevoegt aan het opereren van haar leden.

In een beroepsgroep komen collega's voor elkaar op en houden zij een professionele consensus (= het met elkaar eens zijn) in stand.

Hoe meer consensus, des te zekerder het voortbestaan en de status van de beroepsgroep, des te sterker ook de eigen positie.

Elke beroepsgroep streeft naar groei, want hoe groter de beroepsgroep des te groter haar eigen macht en de macht van haar leden. Het beste bindmiddel daarbij is: consensus.

Dat geldt voor alle beroepsgroepen: die der journalisten, zowel als die der slaggers, zowel als die... der rechters.

De laatstgenoemden worden traditioneel alleen nog maar gecontroleerd door mensen uit hun eigen kring.

Anderzijds hebben ook medici hun eigen, beschermende tuchtcolleges - wie daar wel eens een klacht heeft ingediend, die weet wel voor wie die colleges werken. En voor wie niet.

Beoefenaren van meer gewone beroepen worden meestal wel door vreemde argusogen en de wetgever in de gaten gehouden.

Wat zich in vooral in de machtige gilden manifesteert, is het fenomeen dat macht tot corruptie leidt.

In de woorden van de Engelse Lord John Dalberg-Acton in 1887: "Macht corrupteert, absolute macht corrupteert absoluut".

De non-descripte woede om de onzichtbare muren die de rechtzoekende burger in de kou houden, zorgt voor het ontstaan van steeds nieuwe Zorro's. Altijd gedreven door emoties, meestal niet ernstig geremd door kennis van zaken, meestal meer onheil stichtend dan heil brengend.

Daardoor zijn zij gewoonlijk een simpele prooi voor de professionele kongsi's: een Zorro mag gelijk hebben, gelijk krijgen zal hij niet. Deze systeem-reflex smoort op den duur ieder verzet en leidt daardoor uiteindelijk tot de verrotting van het systeem.

Verstandige wetgevers proberen daarom in een zelfreinigende werking in de wetgeving zelf te voorzien.

Dat pogen heeft als wiskundig vaststaand en voorspelbaar gevolg dat de wetgeving met zichzelf in tegenspraak komt.

Het ontdekken van nieuwe tegenspraken leidt bijna altijd tot ijverige nieuwe wetten, tot nieuwe tegenspraken... en uiteindelijk tot uitholling van de wet.

Dit des te meer naarmate de wetgevende macht in handen is van parlementariërs die niet rationeel maar vooral emotioneel en dogmatisch redeneren... wat de meesten onder hen in Nederland inderdaad doen.

Uiteraard is het bestuur van OZO zich van deze paradox bewust met betrekking tot OZO zelf.

Onze Do's en Don't's zijn de uitdrukking van de nood aan een objectief houvast en een corrigerende toetssteen.

Zij vormen ook onze eigen leidraad in contacten met donateurs:

Do 1 - Bescherm gezinsrelaties tegen inbreuken door wie dan ook

Do 2 - De zorg voor de kinderen fifty-fifty over de ouders verdelen.

Do 3 - Aanvaard elke andere zorgregeling die de ouders zelf treffen.

Do 4 - Twistpunten beslechten op basis van objectieve criteria.

Do 5 - Uitspraken handhaven via directe en parate executie.

Don't 1 - Geen bemoeienissen met het ouderschap (geldt uiteraard niet voor het strafrecht).

Don't 2 - Niet in het verleden graven.

Don't 3 - Niet ingaan op beschuldigingen of verwijten.

Don't 4 - Geen discriminerende termen als "omgang" en "hoofdverblijf".

Don't 5 - Geen eenzijdige wijzigingsverzoeken in behandeling nemen.

Erkenning

Binnen OZO wordt sinds het prille begin de stelling verdedigd dat bemiddeling, deskundige hulp en juridisch geneuzel niet de oplossing van scheidingsproblemen zijn, maar veeleer de oorzaak ervan. Dat is nu wetenschappelijk bevestigd.

Eind mei 2014 werden de resultaten van een onderzoek door de Carlos III Universiteit van Madrid gepubliceerd.

In de experimentele studie, in samenwerking met universiteiten in Florida en Texas, werd de rol van tussenpersonen bij interacties tussen overheid en burger onderzocht.

De conclusie was dat dergelijke tussenkomsten altijd leidden tot toename van corruptie, óók als de rol van de tussenpersonen in het experiment passief was en tot een minimum beperkt bleef.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/05/140527101354.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Deze negatieve dynamiek van de tussenpersoon is het meest zichtbaar in het familierecht, met zijn advocaten, bemiddelaars, rechters, kinderbeschermers, jeugdzorgers en deskundigen. En iedere nieuwe tussenpersoon verslechtert de prognoses nog meer.

In taxi-oorlogen en in de Midden-Oostenconflicten heeft bemiddeling nooit iets opgeleverd.

De recente schoonmakersstaking bij de Nederlandse Spoorwegen, waarbij werkgevers in de schoonmaak en verschillende vakbonden meezaten aan de onderhandelingsstafel, is door al die derden niet gesmoord maar juist opgestookt.

Hier blijkt de universele geldigheid van DO nr 3: "Aanvaard elke regeling die de ouders zelf treffen". Voor "ouders" dient dan het meer algemene "belanghebbenden" te worden gelezen.

Ofwel: weg met de pottenkijkers, buitenstaanders en bemoeials, laat de partijen het in rust zelf opknappen.

"Sociale waarheden" van dit type kunnen wel door een onderzoeker of denker (al dan niet bij OZO) worden ontdekt, maar dergelijke ontdekkingen zijn zelden revolutionair of nieuw.

Zo luidt een oud Russisch gezegde: "Als er twee vechten, moet je je koest houden" en een Nederlands gezegde: "Geen olie op het vuur gooien".

In de Bijbel heet het (Spreuken 26:17): "Wie zich met een woordenstrijd bemoeit die hem niet aangaat, trekt aan de oren van een hond die rustig voortloopt". Ofwel: die kweekt agressie waar er geen was.

Wat de bedaardere vorm is van OZO's vinnige: "Probeer een dier maar eens een jong af te pakken. Dan weet je het wel".

Kinderombudsman Marc Dullaert, de nieuwste nationale Zorro, is ook de nieuwste pottekijker.

Een nieuwe ramp en belemmering dus in de overbevolkte arena van kwezels die zich met man en macht tegen ouders en hun kinderen aan bemoeien.

Professor Gardner draait zich om in zijn graf.

Is autisme iets anders dan een gewone ziekte?

Autisme is het gevolg van een verstoring van de communicatie tussen zenuwcellen. Onderzoekers van de Universiteit van Californië in San Diego hebben ontdekt dat die communicatie bij muizen langdurig kan worden hersteld met het toedienen van een eenmalige dosis van een al honderd jaar oud geneesmiddel tegen slaapstorings.

Dat is wel jammer, eigenlijk, voor al die jeugdzorgers en hun deskundigen. Want die leggen de schuld voor autisme in kinderen in echtscheidingsituaties - uiteraard na uitgebreid multi-disciplinair overleg met specialistische wetenschappers - altijd bij (het gedrag van) de ouder zonder omgang - meestal de vader, soms ook de moeder.

Hoewel, jammer... dat zou het worden als dit harde weten ook zou doordringen in de adviserende en rechtsprekende kringen binnen de wereld van het familierecht. Maar daar zullen de zachte voormensen ook deze degelijke hardheid wel weer de wereld uit weten te moraliseren.

Ongeveer zoals de dommen de oorzaak van hun domheid bij de leermeesters leggen die hen niet van die domheid af konden helpen: "Ik ben dom en dat is hun schuld".

Een gelijkaardige redenering wordt gevolgd door vele armen, hulpelozen, ongezonden, eenzamen, onwortelden, criminelen ... en zo voort.

Ook die groepen schrijven hun tekorten veelal toe aan het doen en laten van een ander.

Politieke partijen moedigen dat vaak nog aan ook - de zachte het meest. Die maken dan ook de stinkendste wonden.

Dit alles dus terwijl autisme helemaal niet zo bijzonder is, of zo erg, en al helemaal niet iets om afkeurend over te doen.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/06/140617102457.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Hoe worden kinderen sociaal vaardig?

Kinderen die sterke banden hebben met hun ouders zijn beter in staat vriendschappen aan te gaan. Ook kunnen zij moeilijke situaties in de relatie met anderen beter opvangen dan kinderen die niet zulke banden hebben.

Het sociale verkeer van kinderen wordt uiteraard ook beïnvloed door andere factoren, zoals door het temperament van het kind.

Maar de "oer-ervaring" van een veilige band met de ouders blijft toch wel van het grootste belang.

Dat blijkt uit het verslag van een studie aan de Universiteit van Illinois, dat op 19 juni 2014 verscheen.

Daarin is niet onderzocht of de eigen ouders het ook beter doen dan crèche-personeel, kleuterleiders of, godbetert, jeugdzorgers.

Maar die vraag stellen is, zoals verwacht, haar beantwoorden.

En wel met een hartgrondig "ja" - er gaat niets boven de eigen ouders.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/06/140619142125.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

PTSD Veteranen deskundig opgevangen?

PTSD is de Engelse afkorting van Post Traumatische Stress Stoornis, iets waaraan vaak soldaten lijden die uitgezonden zijn geweest naar oorlogsgebieden. In het grootste leger ter wereld, het Amerikaanse, wordt de duurbetaalde deskundige opvang van veteranen die met een post-traumatische stress stoornis uit oorlogsgebieden naar huis terugkeren, sinds kort als een onbewezen en zelfs omstreden aanpak beschouwd. De psychologisch-psychiatrische vakunst blijkt ook in deze beroepskringen dus meer een kwestie van consensus en klik dan van bewezen praktijken. De vraag om hulp is echter groot en groeit nog steeds. En dus krijgen miljoenen veteranen de verlangde hulp. Eh... hulp?

Tot op de dag van vandaag worden de uitkomsten van al die hulp niet gemeten en geregistreerd. De psychs doen dus maar wat op basis van plaatselijke gewoonten of voor de vuist weg, reagerend op incidenten en zonder veel oog voor resultaten op langere termijn. Inderdaad lijkt dat héél sterk op wat deze beroepsgroepen in ons familierecht presteren. Ook daar is het de ongeregistreeerde prut die de klok slaat. En zo is dat. Wie meer wil weten:

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/06/140620143912.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Amerikaanse cijfers

Recent onderzoek aan de Duke Universiteit in Durham in de VS wijst uit dat een huwelijk van ongetrouwde ouders het meest kansrijk is, indien gesloten voordat het kind drie jaar oud wordt. Terwijl eerder werd aangenomen dat het beter was om te trouwen als het kind nog jonger was.

In het persbericht wordt niet verwezen naar de opvallende overeenkomst met onderzoek van Crombag en Merckelbach waaruit blijkt dat het geheugen zich bij een kind pas ontwikkelt vanaf ongeveer de driejarige leeftijd. Deze overeenkomst kan immers haast geen toeval zijn.

Net zomin als de statistieken bij deze huwelijken met een slechte prognose. Die wijzen uit dat zo'n huwelijk tussen biologische ouders in 38 procent van de gevallen na tien jaar blijkt te zijn geëindigd in een scheiding. Maar wanneer de bruidegom de stiefvader was, is na tien jaar 54 procent van de ouders gescheiden. De genetische band blijkt hier dus de beste voorspeller van succes. In Nederland-gidsland is dat nog niet ontdekt en wordt dat door jeugdzorg, kinderbescherming en rechtspraak zelfs feitelijk ontkennd.

Oranje boven dus? Dat is wat te voorbarig. De Amerikaanse hoofdonderzoeker in de genoemde studie is namelijk zeker geen uitgesproken fan van het huwelijk. Wie het artikel opzoekt, leest ook de ontnuchterende conclusie dat men in de socio-wetenschappelijke wereld (in de VS) eigenlijk niet weet hoe de kinderen uit niet-huwelijkse relaties het doen. Onderzoeker prof. Gibson-Davis – zij doet aan politieke sociologie – concludeert op nogal halsbrekende wijze: "De voorvechters van huwelijkse relaties hebben dus nog wel wat te doen".

Dat is halsbrekend, want tegenstanders van het huwelijk hebben, volgens haar eigen statistieken, veel meer te doen. Dat wordt echter genegeerd door de professor, die kennelijk vindt dat anderen hun stellingen wel moeten bewijzen, maar zichzelf niet.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/07/140702093610.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

Wat een domheid toch weer. Het zit hem niet in het volk, het ras, het continent of wat ook. Het zit hem in de zich wetenschappelijk noemende takken van sport die zich met boterzachte feiten bezighouden: zachte feiten laten zich niet stapelen tot een stevig, degelijk bouwwerk. Wie dat toch doet, ziet zijn bouwwerk in het kilste zonnetje al versmelten tot een Joseph Beuss-kunstwerk: vormeloos, verrot en stinkend.

Adhd - holadiee

In de nieuwste psychiatrie-bijbel DSM-V (wat daarin staat wordt dogmatisch erkend en herkend als psychiatrische aandoening) is de leeftijdsgrens voor het vaststellen van ADHD terecht opgetrokken van 7 naar 12 jaren, aldus een studie waarvan verslag werd gedaan in de juli-editie van het Journaal van de Amerikaanse Academie voor Kinder- en Volwassenenpsychiatrie. In DSM-IV was de ondergrens van zeven jaren nog wijsheid, in DSM V is dat veranderd naar twaalf jaren. En dat is nu dus terecht gebleken.

Ach, uw spruitjes leden aan ADHD? En de goegemeente van deskundigen, rechters en maatschappelijk werkers meende handenwringend en tot tranen geroerd dat het belang van uw kind omgang met u helaas in de weg stond? Wel, dat hadden die rechters en handlangers dus mis als uw kinderen toen nog geen 12 jaar oud waren. Dat is nu gebleken. Zij hadden het vast ook mis als uw kinderen toen al wel twaalf jaar oud waren, maar dat is een ontdekking die in de voorhoede van de wetenschappelijke psychiatrische en juridische wereld nog moet worden gedaan. Wat een gehannes toch weer.

http://www.sciencedaily.com/releases/2014/07/140714100344.htm?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+sciencedaily+%28Latest+Science+News+--+ScienceDaily%29

In de laatste decennia zijn in rechtszalen eeuwenoude stambomen en generatie-lange familietradities van rust en degelijkheid door kinderrechters administratief uitgeroerd. Hele nieuwe generaties groeien daardoor nu bijvoorbeeld op met een naam die hen vervreemt van hun voorouders en familie, die hen vereenzaamt door het voor de buitenwereld verduisteren van naamsrelaties. In de snuggere politiek en media werd dat indertijd geen probleem gevonden: in dit computer-tijdperk was "alles" toch terug te vinden? Alsof een sociale omgeving nieuwkomers zou screenen op verwantschappen die door naamsverandering aan het oog zijn onttrokken.

Domheid is een virus dat politiek en rechtspraak en media gelijkelijk teistert...

Colofon

webadres: www.stozo.nl e-mail: info@stozo.nl

Bank: NL76INGB0665548923 tnv St. Ouders Onder Omgang, Almere

Gewone post kan naar: St. OZO 3412 6605 PN Wijchen

=====

Denk aan het milieu, laat uw printer liever werkloos blijven.

Bijdragen aan OZO-nieuws zijn welkom, bijdragen aan de kas al evenzeer (uit kostenoverwegingen kan niet meer per machtiging worden betaald).
Ideeën of oproepen voor acties worden, na bestuurlijke instemming, graag opgenomen en gesteund.